

raterna sällskap i morse. Nu skall du få krypa i kurran, din skrikhals.»

Då han försökte att taga mig, aflägsnade jag mig ett par steg. Då han följde mig, gick jag sakta undan, ända till dess han kom i närheten af muren, där soldaterna voro gömda.

Innan han fick tid att gifva ett ljud ifrån sig, kastade de sig öfver honom, bundo honom och satte kaffe i hans mun.

Jag gick tillbaka till öppningen och började åter att skria, emedan jag var öfvertygad, att en annan skulle komma för att se efter hvart kamraten tagit vägen. Snart hörde jag äfven försiktiga steg och såg ännu en, som på samma sätt såg sig försiktigt omkring. Då han icke kunde fånga mig, gjorde han alldeles som den förste. Jag utförde samma manöver, och innan han visste ord utaf, var äfven han tillfångatagen. Jag fortsatte på samma sätt, ända tills sex stycken blifvit gripna. Sedan hjälpte det icke, att jag skriade, ty ingen kom.

Under tiden hade det blifvit alldeles mörkt, så att man knappast kunde se, och länsmannen skickade till byn efter mera folk för att anfälla tjufvarna nere i hvalfven och att bortföra de sex fångarna. De, som voro kvar, bevakade utgångarna, under det man lät mig göra så som jag fann bäst, sedan man smekt och berömt mig för mitt uppförande.

»Om hon icke vore en åsna», sade en af soldaterna, »så borde hon få en medalj.»

»Var tyst», sade länsmannen med sakta röst, »Cadicchon spetsar sina öron.»